

Jesper Stein

Papa

Karakter Uitgevers B.V.

1

De zwaan zat midden op de rijbaan. Axel liep naar de grote vogel toe. Het beest bewoog niet, probeerde niet op zijn poten te komen of met zijn vleugels te slaan.

Het was middag en de poedersneeuw wervelde in het gele licht van de glazen bollen op de Dronning Louise-brug.

‘Wat is er met hem aan de hand, papa?’ vroeg Emma.

Er waren veel mensen op de brug. Een man was voor de zwaan op de weg gaan staan zodat de auto’s om hem heen reden.

Axel keek in de onrustig fonkelende donkere ogen van het dier. Ze deden hem aan een open wond denken. ‘Ik weet het niet,’ loog hij. ‘Misschien is hij gewond.’

Hij had hem niet zien vallen, maar had de slagen van de grote vleugels en een zwiepend metaalachtig geluid gehoord. Daarna had hij de zwaan majestueus op de rijbaan zien zitten terwijl de sneeuw om hem heen stooft in patronen die de wind net zo snel uitwiste als ze ontstonden.

Axel keek om zich heen. ‘Heeft iemand gezien wat er gebeurd is?’ vroeg hij.

‘Hij was er ineens,’ zei een jonge man met een lichte stem die naast zijn fiets stond. Zijn ogen schoten op zoek naar steun heen en weer tussen de omstanders. Het was alsof de zwaan een mysterie was dat hen verbond.

Een vrouw, die met een mobiel aan haar oor in cirkels had rondgelopen, liep naar hem toe. ‘Ik zag dat hij tegen de kabels aan vloog. Hij klapwiekte, viel op de weg en sloeg met één vleugel alsof hij niet meer kon opstijgen. Wat moeten we doen?’ vroeg ze.

‘Ik regel het wel,’ zei Axel. Hij haalde zijn mobiel tevoorschijn, schreef **DIERENAMBULANCE** in het zoekveld, kreeg een nummer en belde dat. ‘Met Axel Steen. Ik sta op de Dronning Louise-brug. Er zit een zwaan op de rijbaan. Hij heeft een kabel geraakt en is gewond.’

Hij verbrak de verbinding en draaide zich naar de verzamelde groep mensen. ‘De dierenambulance is hier over een kwartier.’

Een aantal omstanders leek zijn uitleg bij lange na niet voldoende te

vinden, maar hij had geen behoefte om met hen te praten. Hij liep naar de zwaan toe. Zou hij naar hem happen? Hem bijten? Zonder er verder over na te denken greep hij de nek vlak onder de kop met zijn linkerhand vast, bukte zich en pakte het lijf met zijn rechterarm op. Het beest sloeg met zijn vleugels en draaide zijn kop een stukje terwijl hij hem voorzichtig optilde. Het beest woog nauwelijks meer dan tien tot twaalf kilo, maar voelde toch heel zwaar in zijn armen. De donkerbruine ogen staarden met een combinatie van blind vertrouwen en onpeilbare angst naar hem. Axel droeg hem van de rijbaan en zette hem vlak naast de granieten balustrade op de grond. De wind was zo krachtig dat hij zijn ogen tot spleetjes kneep.

Toen hij bij de zwaan wegliep, zag hij dat een van de vleugels een beetje hing. ‘Wat denk je dat er met hem aan de hand is?’ vroeg Emma.

‘Misschien heeft hij een vleugel gebroken toen hij viel,’ antwoordde Axel.

‘Kan hij weer helemaal gezond worden?’

‘Natuurlijk kan dat,’ loog Axel.

Hij stelde aan Emma voor dat ze naar huis zouden gaan, maar ze wilde bij de zwaan blijven. Het sneeuwde al de hele dag en het afgelopen kwartier was het gaan schemeren. Axel keek naar de diepblauwe hemel. De zwaan zat nog steeds onbeweeglijk op de stoep.

De man van de dierenambulance bleek iemand te zijn die geen rekening hield met tere kinderzieltjes. ‘Als hij zijn vleugel gebroken heeft, wordt hij afgemaakt. Hij kan tenslotte niet rondvliegen met een vleugel in een mitella,’ zei hij tegen Emma.

‘Hoe wordt hij afgemaakt?’ vroeg ze.

‘Zijn keel wordt doorgesneden, maar ik geef ze over het algemeen eerst een knal voor hun kop met de achterkant van een bijl of zo. De vogel merkt er niets van en het is meteen gebeurd.’

Hou je kop, dacht Axel. Ze is nog maar elf.

Emma keek zwijgend naar de zwaan. De man praatte verder terwijl hij hem onderzocht: ‘Alleen al hier bij Sørne leggen er veertig per jaar het loodje. Ze raken de kabels. Ze hebben honderd meter nodig om in de lucht te komen en als ze te dicht bij de bruggen opstijgen gaat het mis. Het probleem met zwanen is dat ze niet kunnen zien wat zich voor

hen bevindt. Ze kijken opzij,' zei de man. Hij pakte de vleugel vast en schudde zijn hoofd. 'Die is gebroken, dat weet ik zeker.'

Hij opende de achterklep van de ambulance, haalde er een grote kartonnen verhuisdoos uit en zette de vogel er voorzichtig in. De man sloot de doos en zette hem achter in de ambulance. Daarna ging hij voor Axel en Emma staan. 'Snap je?' zei de man tegen Emma. 'Hij zal niet meer vliegen.'

Axel wilde hem de mond snoeren, maar zijn dochter vroeg: 'Is er geen enkele kans dat hij het overleeft?'

De man haalde zwijgend zijn schouders op.

'Kunnen we bellen om te vragen hoe het met hem gaat?' vroeg ze aan de man. Ze draaide zich om naar Axel en zei: 'Papa?'

Voordat hij ja had kunnen zeggen, zei de man: 'Dat doen we nooit. Dan zouden we het veel te druk krijgen.'

Axel ging voor hem staan en keek in zijn ogen: 'Geef me je telefoonnummer. Nu,' zei hij.

De man gaf Axel zijn telefoonnummer.

'Wanneer weten jullie iets?'

'Als ik terug ben,' zei de man.

'We bellen.'

Ze liepen in de winterschemering langs het water naar huis. Hun ademhaling veranderde in een vluchtige grijze nevel. Axel kon de blik in de ogen van de zwaan niet vergeten. Hij beseftte dat het onzin was, maar hij was ervan overtuigd dat de vogel had geweten dat hij zou sterven.

'Wat deed je, papa? Toen je ervoor zorgde dat hij zijn telefoonnummer aan je gaf. Hoe heb je dat gedaan?'

'Ik keek naar hem en vroeg het op een manier zodat hij zou begrijpen dat het belangrijk voor je is. Ik kon er niet tegen dat hij deed alsof het hem niets kon schelen.'

Hij probeerde het neutraal te zeggen en de woede die hij voor de man voelde niet in zijn stem te laten doorklinken.

Emma zweeg terwijl ze naar zijn appartement in de Sankt Hans Gade liepen. Toen hij de deur had geopend, zei ze: 'Moet ik morgen weer naar huis?'

'Inderdaad. Ik heb een congres in Duitsland.'

‘Oké.’ Ze keek naar hem. Ze vroeg hem tegenwoordig niet meer of hij iets gevaarlijks ging doen, maar hij twijfelde eraan of de vraag nog steeds op het puntje van haar tong lag of dat de kwetsbaarheid die hij in haar ogen zag werd veroorzaakt door de zwaan.

Ze liet haar jas in de hal op de vloer vallen en verdween in haar kamer. Hij ging in de deuropening staan. ‘Wat is er, Emma?’

Ze keek naar de vloer. Hij wachtte. Ze liep naar het raam en keek naar de sneeuw die op de binnenplaats neerdaalde terwijl ze aan de gekleurde glazen figuren op de vensterbank frunnikte. ‘Het komt doordat... Beloof je dat je het niet tegen mama zegt? Ik word heel boos op je als je het vertelt.’

‘Dat kan ik niet beloven. Ik wil het graag proberen, maar als het iets ernstigs is, dan weet ik niet zeker of ik het kan beloven.’

Ze beet op een nagel. ‘Het zijn mama en Jens. Ze hebben heel erge ruzie over Anton. Mama wil niet dat hij naar Jens toe gaat. Hij heeft een vrouw aangenomen om op Anton te passen als hij bij hem is zodat hij kan werken en daar was mama woedend over.’ Emma ging sneller praten en haar stem werd steeds luider. ‘Pasgeleden hadden ze weer ruzie. Mama zei dat Anton niet meer naar Jens toe mocht en Jens riep dat ze dat kon vergeten. Daarna rukte hij de deur open en vertrok. Mijn raam stond open.’ Ze begon te huilen. ‘En toen hoorde ik hem zeggen: “Ik vermoord je, kutwif, ik vermoord je verdomme.”’ Emma’s lichaam schokte op het ritme van haar snikken.

Axel liep naar haar toe en sloeg zijn armen om haar heen. Hij wilde haar vasthouden en troosten, maar ze was veel te onrustig.

‘Hoe kan hij zoiets zeggen?’ vroeg ze.

‘Hoe gedraagt hij zich tegenover jou?’

Ze keek verward, alsof Axel iets irrelevant had gezegd. Wat hij inderdaad had gedaan, maar dat was met opzet. Het snikken werd minder terwijl ze nadacht. ‘Goed... of... Hij gedraagt zich alsof hij me niet ziet.’

‘Ben je bang voor hem?’

Ze aarzelde en hij zag de schaduw van loyaliteit van een kind van gescheiden ouders in haar ontwijkende blik. ‘Nee... maar...’ Ze begon weer te huilen. ‘Denk je dat hij dat gaat doen, papa?’

‘Nee,’ antwoordde Axel.

Hij dacht aan die keer vijf of zes jaar geleden, toen Cecilie en hij ruzie over Emma hadden gehad, en aan wat hij had gezegd en hoe hij Cecilie had uitgescholden toen ze zich bemoeide met de kamer van zijn dochter in zijn appartement en tegen Emma klaagde over zijn gedrag en de manier waarop hij leefde. Hij had nooit gedreigd haar te vermoorden, maar hij had haar vervloekt. Heel vaak.

‘Je hoeft niet bang te zijn, Emma, maar als er weer zoiets gebeurt of als je zoiets hoort, dan moet je het tegen mama zeggen. En tegen mij. Dat wat Jens heeft gezegd, zeg je als je heel boos bent.’

‘Maar denk je dat hij het meende?’

‘Nee,’ antwoordde Axel.

2

Ze hadden in een bloempot gepist. Zo had Vicki Thomsen de meest briljante kluisroof die ze ooit bij de afdeling Vermogensdelicten hadden meegemaakt ontdekt.

Het was begonnen met het doorverbinden van een telefoontje door de dienstdoende agent toen ze om acht uur 's ochtends Gården, het hoofdbureau van politie, was binnengelopen. Een portier in een gebouw bij station Nørreport, waarin de Danske Bank was gehuisvest, had gezien dat drie verdacht uitziende mannen de kelder verlieten via een deur die toegang gaf tot de personeelsruimten van de bank.

‘Ze vluchtten toen ze mij zagen. Ik ben achter ze aan gerend, maar ze verdwenen bij Nørreport,’ zei hij.

Ze belde de filiaalmanager.

‘Moeten we de bank sluiten?’ vroeg hij.

‘Ja.’

‘Maar er is niet ingebroken en er is niets gestolen.’

‘Jullie moeten de bank sluiten tot we alles onderzocht hebben. Dat is de standaardprocedure. Hebben jullie iets van het beveiligingsbedrijf gehoord?’

‘Ik heb niets gehoord, maar ik zal toch contact met ze opnemen.’

Ze liep de ochtendvergadering in om te vertellen dat ze naar de bank

zou rijden om de melding te onderzoeken. Mørk was bezig aan een lang verhaal over een feest waarop de gastheer zo stomdronken was geworden, dat hij zich de rest van de avond om zijn jonge vrouw had bekommerd. Ze negeerden haar allemaal toen ze binnenkwam. ‘Dus hielp ik haar, ik ben tenslotte een gentleman, nietwaar?’ zei hij, waarna hij zachtjes floot, maar niet zo zachtjes dat ze het niet hoorde. Hij keek naar haar met een koele blik in zijn blauwe ogen die in valse vrolijkheid was verpakt.

Mørk was het informele hoofd van de afdeling Vermogensdelicten, slim en ingetogen op een bijna charmante manier, maar ook aanmatigend trots op zijn minachting voor alles en iedereen die anders was dan hijzelf. Hij was lang en gespierd, had een kaalgeschoren hoofd en lichte wenkbrauwen en wimpers. Hij had Vicki meerdere keren beslopen en ze had dat pas gemerkt als ze zijn stem vlak bij haar oor hoorde. Rechts van hem straalde Klargaard om het hardst met de messing lampen omdat zijn partner de volledige aandacht van iedereen in de kamer had. Klargaard was vrij fors, had onhandelbaar donkerbruin haar en likte voortdurend aan zijn lippen, een slinks gebaar van onderdanigheid om in de gunst te komen bij het onbetwiste alfamannetje van het team.

‘Hallo, Vicki. Wat kunnen we voor je doen?’

Klargaard grinnikte terwijl haar eigen partner, Wagner, naar de vloer keek.

Ze vertelde hun over de melding, maar voordat ze meer had kunnen zeggen, zei Mørk: ‘Daar gaan wij op af.’

Ze keek naar Wagner, maar zag geen reactie in het dikke, vlezige gezicht met de bedroefde ogen.

Wat het alleen omdat ze een vrouw was? Nieuw, jong en bovendien adjunct-commissaris? Zou het net zo erg zijn geweest als ze een man was? Beslist niet. Ze was na zes fantastische jaren bij de afdeling Moordzaken naar deze afdeling overgeplaatst. Van het elitekorps naar het kerkhof van de mastodonten. Haar voormalige partner, Axel Steen, was voor de afdeling Speciale Operaties van de Politie Inlichtingendienst gaan werken. Het voormalige hoofd van de afdeling Moordzaken, Josephsen, was verschrikkelijk afgegaan tijdens hun laatste gezamenlijke onderzoek en toen hij zich niet op Axel kon wreken werd zij de klos, ook al was ze

betrokken geweest bij het oplossen van een van de ernstigste moordzaken van de afgelopen tijd. Vanwege die zaak had ze drie sterren op haar schouders gekregen en was ze de jongste adjunct-commissaris sinds jaren geworden, waarna Josephsen haar bij de eerste de beste gelegenheid naar dit mausoleum had afgeserveerd.

Mørk en Klargaard kwamen twee uur later terug. Mørk liep haar kantoor binnen, Klargaard bleef in de deuropening staan.

‘Wat is dit?’ vroeg Mørk terwijl hij een handgebaar maakte.

‘Dit is mijn kantoor.’

‘Nee, je begrijpt me verkeerd. Waar werk je?’

‘Wat is er, Mørk?’

‘Je werkt op de afdeling Vermogensdelicten. Dit is een plek waar we, gebaseerd op het belang van een zaak, prioriteiten stellen, dus de volgende keer dat je iemand dwingt om een bank een hele ochtend te sluiten moet je misschien eerst controleren of er inderdaad een inbraak heeft plaatsgevonden.’

Ze keek over Mørks schouder en zag de kille blik in Klargaards ogen.

‘Je was zelf degene die er per se naartoe wilde.’

‘We sluiten geen banken omdat er een paar zuiplappen op een binnenplaats rondlopen.’

‘Hou toch op. Ik wilde er samen met Wagner naartoe gaan, maar jullie moesten de klus zo nodig inpikken. Dan moet je nu ook niet klagen. En nu wil ik dat jullie uit mijn kantoor verdwijnen.’

‘En nu wil ik...’ imiteerde Mørk haar terwijl hij heupwiegend wegliep met Klargaard grinnikend op zijn hielen.

’s Middags om twee uur ging haar telefoon. Het was de filiaalmanager van de bank bij Nørreport. Voordat ze had kunnen zeggen dat haar collega’s de zaak hadden overgenomen, zei hij iets wat haar interesse wekte.

‘Ik heb contact met het beveiligingsbedrijf gehad. Ze zijn het afgelopen weekend vijf keer naar de bank gereden omdat het alarm afging. Ze zijn telkens in de bank geweest, maar hebben niets gezien. De laatste keer hebben ze contact opgenomen met mijn adjunct-chef voor toestemming om het alarm uit te zetten.’

‘Waarom hebben ze jou niet gebeld?’

‘Dat hebben ze geprobeerd, maar ik nam de telefoon niet op. Ik was op een bruiloft.’

‘Hééft hij ze toestemming gegeven om het alarm uit te zetten?’

‘Ja, ze waren het erover eens dat het een storing moest zijn. Dat gebeurt wel eens.’

‘En zijn ze bij jullie geweest om het systeem te onderzoeken? Hebben ze de fout gevonden?’

‘Ja, ze zijn hier geweest maar konden geen storing ontdekken.’

‘Oké, ik kom naar jullie toe om te kijken. Hebben mijn collega’s contact met het beveiligingsbedrijf opgenomen?’

‘Nee.’

‘Hebben ze de portier wel verhoord?’

‘Ja, heel kort. Ze hebben een rondje door de bank gelopen en zijn daarna weer vertrokken.’

Wagner was in de kantine en ze besloot om alleen naar de bank te rijden. Hij was de nestor van de afdeling met dertig jaar ervaring bij zowel Moordzaken als de PET, de Politie Inlichtingendienst, en was scherp maar gemakzuchtig. Hij koesterde een vaderlijke bezorgdheid voor haar, maar ze verdacht hem er eerder van haar te willen beschermen tegen alles waarvoor hij zelf doodsbang was dan dat hij zich zorgen om haar maakte. Ze was niet gewend aan dat soort aandacht en het ontroerde haar. Ze had een bondgenoot nodig en Wagner leek neutraal. Voordat ze bij Nørreport uit de auto stapte stuurde ze hem een sms om te vertellen waar ze was en hem te vragen om naar haar toe te komen.

Vicki bekeek het bankgebouw, lokaliseerde de deur naar de binnenplaats en ging naar binnen. Twee meter onder haar liep een tunnel langs de bank die leidde naar een matglazen deur die de toegang naar de kelder van de bank leek te vormen. Ze trok een plastic handschoen aan en probeerde hem te openen. Hij was op slot. Ze liep weer naar boven, ging midden op de binnenplaats staan en keek naar het gebarsten asfalt, de scheuren in het beton en de muren. Ze prentte de omgeving in haar hoofd, verliet de binnenplaats, betrad de bank via de hoofdingang, liep naar de dichtstbijzijnde balie, liet haar legitimatiebewijs zien en zei dat ze met de filiaalmanager wilde praten.

‘Waar is het alarm afgegaan?’ vroeg ze.

‘In de kluis in de kelder.’

‘Hebben ze de kluis elke keer gecontroleerd?’

‘Ja.’

‘Ik wil de ruimte zien.’

Hij nam haar mee naar een brede wenteltrap die naar de kelder leidde. De grote kluisdeur stond helemaal open, maar een traliehek zorgde ervoor dat de kluis niet toegankelijk was.

‘Wat is dat voor lucht?’

Hij snoof. ‘We hebben hierbeneden wat problemen met de riolering gehad,’ antwoordde hij.

‘We gaan naar binnen. Kun je het hek openmaken?’

Hij haalde een kaart tevoorschijn en schoof die door een kaartlezer die aan de muur hing. Daarna bleef hij bij de deur staan terwijl zij een rondje door de kluis liep.

Het is geen rioollucht, ook al lijkt het erop, dacht ze terwijl ze om zich heen keek. De muren waren bedekt met bruingele houten platen en de ruimte werd gedomineerd door honderden rode deurtjes van verschillende afmetingen. De bovenste rijen waren langwerpig en daaronder bevonden zich grote vierkante safeloketten. In het midden van de ruimte stond een anderhalve meter brede en twee meter hoge kluiskast met groene deurtjes. Achter de kast zag ze twee salontafels met oranje stoelen eromheen, geperforeerde metalen prullenmanden die waren voorzien van plastic zakken en een kunstplant in een hoek. Er was iets wat haar aandacht trok zonder dat ze precies kon zeggen wat dat was.

‘Heb je de bewakingscamera’s gecontroleerd?’

‘Nee, ik wist niet waarop ik moest letten.’

Ze keek naar het plafond. ‘Hangen er geen camera’s in de kluis?’

‘Nee, dat zou een inbreuk op de privacy van de klanten zijn. Een kluis is een plek waar je met rust gelaten moet worden.’

Vicki knikte. Ze vroeg zich af hoeveel geheimen zich achter de deurtjes bevonden. Oude liefdesbrieven van minnaars of minnaressen, onthullende foto’s, testamenten waardoor familieleden elkaar naar het leven zouden staan, zwart geld, gestolen sieraden, diamanten, documenten met betrekking tot zwendel, levensgevaarlijke vergissingen, jeugdige flirts met het nazisme, terrorisme, een verleden als luxehoer of schand-

knaap. Ze liep twee keer rond de kast terwijl ze erop los fantaseerde, waarna ze bleef staan bij de kunstplant, een hibiscustruik, en de eeuwig groene plastic bladeren aanraakte.

‘Het stinkt hier naar pis,’ zei ze. ‘Je hebt geen rioleringsprobleem.’

De bankmanager keek haar verontrust aan. Vicki bestudeerde de lichtbruine aardewerken pot waarin de struik stond, die was gevuld met een soort kunststenen. Ze deed een stap naar achteren en zag dat de rand van de pot was verkleurd. Vicki bukte zich en snoof. Er was geen twijfel aan.

‘Iemand heeft in deze bloempot gepist,’ zei ze.

Hij liep naar haar toe. ‘Wat bedoel je?’

‘Of het is een grappenmaker geweest, of iemand is zo lang in deze kluis geweest dat hij moest plassen. Persoonlijk geloof ik het laatste. Dat verklaart ook waarom het alarm afgelopen weekend is afgegaan.’

De filiaalmanager keek naar de bloempot alsof hij niet begreep wat ze bedoelde. Ze liet hem zijn gang gaan. Tot dit moment had ze nog niet naar de safeloketten gekeken, maar nu liep ze naar de dichtstbijzijnde muur. Vicki zag niets ongewoons tot ze naar de vloer keek. Die was schoongemaakt, maar niet grondig genoeg. Ze zag een glanzend hoopje metaalstof in de vorm van een halvemaan op de leistenen tegels en nog voordat ze naar de deurtjes keek wist ze al wat er was gebeurd en dat dit haar kans was om Mørk terug te pakken.

3

Heldere, vorstblauwe diepte zo ver het oog reikte. Hij twijfelde of de koude rillingen die hij voelde werden veroorzaakt door de aanblik van de hemel boven Sørerne of dat het door de temperatuur kwam. Hij keek naar beneden en opende het autoportier. Er stond hem een moeilijk telefoongesprek te wachten, maar afgezien daarvan voelde hij zich opgewekt, want de komende paar dagen zou hij besteden aan het soort werk waaraan hij verslaafd was geraakt.

Hij stapte in zijn auto, stopte zijn mobiel in de houder, zocht het telefoonnummer van Cecilie, startte de motor en belde haar. Hij reed de Sankt Hans Gade op terwijl hij wachtte tot zijn ex-vrouw opnam. Ze

woonde met haar twee kinderen in de wijk Kartoffelrækkene. Axel en zij hadden een moeilijke tijd achter de rug nadat Cecilie bij hem was weggegaan en was gaan samenwonen met Jens Jessen, maar het afgelopen jaar was hun verhouding verbeterd en waren hun gevoelens tot rust gekomen. Inmiddels waren ze weliswaar geen vrienden, maar ze waren het in elk geval eens over het belangrijkste in hun leven.

‘Met Axel.’

‘Hallo, Axel. Ik dacht dat je in het buitenland was. Is er iets aan de hand? Iets met Emma?’

‘Emma is op school. Ik vertrek over een uur. Alles is in orde, denk ik.’

‘Wat bedoel je?’

Hij hoorde Antons stem op de achtergrond, gebonk en geschraap van Lego op de grond.

‘Ik heb haar beloofd om niets tegen je te zeggen, dus je mag niet laten merken dat je het van mij hebt.’ Emma vertelde nooit iets aan Axel wat haar moeder in een kwaad daglicht zou stellen, maar dit was iets anders en daarom had ze het verteld. Ze had om geheimhouding gevraagd, maar ze was oud genoeg om te weten dat Axel zou ingrijpen als er iets in het huis van haar moeder gebeurde wat Axel niet kon accepteren. En een dreiging met moord was absoluut ‘iets’.

‘Gaat het slecht tussen Jens en jou?’

‘Wat heeft ze gezegd?’

Hij hoorde de verscherpte klank in haar stem die voortkwam uit de angst om door haar eigen kind te worden verraden.

‘Ze heeft een ruzie tussen Jens en jou gehoord waarin jij zei dat hij Anton niet meer mocht zien.’

Cecilie probeerde iets te zeggen.

‘Nee, wacht even,’ ging Axel verder. ‘Emma heeft hem horen zeggen dat hij dat nooit zou pikken.’

‘Ja, dat was niet goed, ik weet wat je denkt. Het was een rotsituatie.’

Axel zag voor zich hoe ze in de stilte die ontstond op haar knokkels beet. Hij stelde zich ook haar bruine ogen met de mooie gouden vlek voor, net als de nervositeit en de irritatie die ze uitstraalden. ‘Dat soort dingen gebeurt nu eenmaal. Helaas. Op dit moment word ik volkomen in beslag genomen door twijfels over wat ik moet doen. Jens gedraagt

zich volkomen gestoord. En Anton is... Tja, hij is min of meer het strijd-toneel geworden.'

'Weet Jens dat je een minnaar hebt?'

'Ja, dat heeft hij ontdekt. Hij raakte helemaal buiten zinnen en schreeuwde dat als Anton contact met hem zou hebben, hij de recht-bank zou inschakelen en dat hij daar heel veel vrienden heeft die ervoor kunnen zorgen dat de beslissing in zijn voordeel uitvalt.' Er viel opnieuw een stilte.

Ze staat onder druk, dacht Axel. Dit is niet goed.

'Ik word soms een beetje bang van hem, Axel.'

Dit was niet de Jens Jessen die Axel zeven jaar geleden had leren kennen. Destijds was hij een betrouwbare topjurist wiens voornaamste doel was om het systeem te beschermen, maar tevens het recht te laten zegevieren zonder dat dit ten koste ging van het eerste. De vrouw met wie Axel nu praatte was echter het allerbelangrijkst voor hem geweest. Jens Jessen was indertijd bezeten van Cecilie, en wilde alles voor haar doen.

Axel vond het moeilijk om ter zake te komen. 'Kunnen jullie het niet oplossen?' probeerde hij. 'Dit is tenslotte ook niet goed voor Anton.' Zeg het, verdomme, zei hij in zichzelf.

'Ook niet? Waarom zeg je "ook niet"? Anton heeft niets gehoord.'

Axel hoorde de defensieve, scherpe klank opnieuw in haar stem en dat gaf de doorslag. 'Maar Emma heeft het wel gehoord. Ze heeft iets gehoord wat haar bang gemaakt heeft. Haar raam stond open. Nadat Jens naar buiten was gestormd, riep hij: "Ik vermoord je, kutwijf, ik vermoord je verdomme."'

'Nee...'

Cecilie zweeg. Axel voelde zijn boosheid op Jens Jessen toenemen nu hij Cecilie eindelijk had verteld wat Emma had gehoord. De betekenis van de woorden veroorzaakte een lawine van woede binnen in hem en de neiging alles uit zijn handen te laten vallen om op Jens af te gaan, hem te bedreigen en in elkaar te slaan. Axel schudde het gevoel van zich af. Hij haatte zijn machteloosheid, zijn behoefte aan geweld.

'Wat is er, Cecilie?'

Op de achtergrond klonk een stem: 'Huil je, mama?'

'Nee, ik heb iets in mijn oog. Ik ben zo klaar met bellen.'

Axel hoorde het geluid van tikkende hakken en vermoedde dat Anton alleen met zijn auto's in de zitkamer was achtergebleven en Cecilies gezicht niet meer kon zien.

'Jezus... Het is... Het is gewoon te veel. Verdomme.'

'Ja, maar wat doen we eraan?'

Het duurde wat te lang voordat ze antwoord gaf. Was dat omdat ze bang was of omdat ze niet besepte wat Axel had gezegd?

'Het is maar een uitdrukking, wat natuurlijk niet wil zeggen dat het goed is. Ik wil het niet bagatelliseren, Axel, maar had jij destijds niet ook zoiets kunnen zeggen?'

'Misschien wel, maar dat heb ik niet gedaan.'

'Je bent blijkbaar vergeten wat je allemaal tegen me gezegd hebt. Maar goed, in emotionele momenten flap je zoiets er wel eens uit, terwijl er maar heel weinig mensen zijn die echt iemand vermoorden.'

Axel voelde het gesprek tussen zijn vingers door glippen. Zinspeelde ze erop dat hij mensen had vermoord? Dat was niet waar, maar het had een paar keer niet veel gescheeld. Hij had meerdere malen zijn eigen leven gered ten koste van mensen die hem wilden vermoorden, en een enkele keer had hij nagelaten het leven van een moordenaar te redden. Daar had hij echter geen spijt van gehad.

'Waarom praten we hierover, Cecilie? Er wordt tenslotte niemand vermoord. Jij gaat hem vertellen dat hij iemand die hij heeft liefgehad niet mag bedreigen, laat staan vermoorden. Dat is een van de ergste dingen die je je kinderen kunt aandoen.'

'Ik zal proberen het met hem te bespreken,' zei Cecilie. 'Maar ik ben bang dat het niet gemakkelijk wordt.'

'Hij zal het vast wel begrijpen en gaat beslist niet naar de rechter. Dat wil hij helemaal niet. Hij is doodsbang voor zijn reputatie.'

'Ik praat er met hem over. Jij mag niets doen. Ik regel het zelf.' Er klonk geen warmte in haar stem, ook niet toen ze na een korte stilte zei: 'Waarom ben je verdomme ineens zo verstandig?'

'Dit is ernstig, Cecilie. Ik kan hier niet mee leven. Goed beschouwd kan ik zelf met hem gaan praten zonder jou erbij te betrekken, omdat mijn dochter het gehoord en aan mij verteld heeft.'

'Dat laat je uit je hoofd. Ik regel het, Axel.'

Ze verbraken de verbinding. Hij scheurde met zijn auto het terrein voor lang parkeren op en liep vervolgens in de richting van Terminal 3, waar hij met zijn partner had afgesproken.

Een uitdrukking had ze het genoemd. Ja, zo kon je het bekijken, maar dat deed Axel niet.

4

Vicki bekeek de deurtjes van de safeloketten zorgvuldig en ontdekte links van haar een uitgeboorde cilinder.

‘Je zult de kluis moeten verlaten en de bank moeten sluiten.’

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg de filiaalmanager terwijl hij naar haar toe liep. Ze had inmiddels nog twee uitgeboorde safeloketten ontdekt.

‘Er is ingebroken, de dieven hebben gedurende het weekend ik weet niet hoeveel safeloketten geopend. Je moet naar buiten zodat je geen sporen wist.’

Hij schudde zijn hoofd alsof hij moeite had haar te geloven.

‘Hangen er camera’s buiten de kluis?’ vroeg Vicki.

‘Ja, op meerdere plekken, maar hoe is het gebeurd?’

‘Het houdt allemaal verband met elkaar: het alarm dat vijf keer overgegaan is, de drie mannen die ’s ochtends wegliepen, de urine in de bloempot. Ze hebben de rommel opgeruimd en de kluis achter zich gesloten zodat we de inbraak zo laat mogelijk zouden ontdekken. Je moet onmiddellijk naar buiten en zo snel mogelijk contact opnemen met het beveiligingsbedrijf.’

Vicki haalde rubber handschoenen uit haar tas, blies ze open waarmee ze een witte stofwolk veroorzaakte, trok haar neus op vanwege de droge talkpoederlucht en trok ze aan terwijl ze de filiaalmanager nakeek. Ze dacht na over de daders, van wie ze bijna niets wist maar toch voldoende om zich een eerste mening te kunnen vormen. De inbraak was grondig voorbereid en zo doelgericht dat ze moesten onderzoeken of er een insider bij betrokken was. Dat onderzoek begon met de filiaalmanager, die bijna té verrast en terneergeslagen door de inbraak had geleken. Een inbraak? Kon ze zichzelf toestaan het zo te noemen terwijl ze niet eens

wist wat er was gestolen? Ja, natuurlijk kan dat, sprak ze zichzelf moed in. Dit was haar zaak en natuurlijk was er iets gestolen.

Vicki opende een van de deurtjes en bekeek het gat waar de cilinder had gezeten. Het boren had waarschijnlijk lawaai gemaakt en daarom was het alarm afgegaan. Het safeloket was leeg. Ze bekeek de andere safeloketten en zag dat er meer sloten waren uitgeboord. Veel meer. In twee rijen met in totaal veertig safeloketten vond ze drie andere deurtjes met uitgeboorde cilinders. Ze opende ze. In een ervan lag een envelop met oude brieven. Dat was alles. Ze vouwde de brieven open en bekeek ze vluchtig. Ze waren afkomstig uit 1953 en waren van een vrouw aan een man.

Ze haalde haar mobiel uit haar zak en belde Wagner. ‘Ole, we hebben een zaak, een echte zaak. Ik ben in de bank bij Nørreport. Iemand heeft het afgelopen weekend een enorme hoeveelheid safeloketten leeggehaald. Je moet hiernaartoe komen.’

Hij stond al voor de deur. Twee minuten later stonden ze voor de kluis op de technische recherche te wachten. Wagner belde hun chef, die besloot om in de loop van de middag een onderzoeksvergadering bijeen te roepen.

Toen Wagner het gesprek had beëindigd, pakte Vicki zijn arm vast. ‘Die twee klotzakken zijn hier vanochtend geweest en hebben hun werk niet gedaan. Ze hebben hun kans gemist. Nu is het onze beurt.’

Hij glimlachte. Was er een schaduw van toegeeflijkheid in te bespeuren?

‘Begin jij met het regelen van de verhoren? We moeten met alle medewerkers van de bank praten. We moeten beslag leggen op het videomateriaal uit de wijde omgeving. We moeten praten met de bewoners en werknemers van de andere bedrijven en kantoren in het gebouw, en we moeten de portier opnieuw verhoren. Tot nu toe is hij de enige die de daders gezien heeft.’

‘Mørk en Klargaard hebben toch met hem gepraat?’

‘Ja, precies, maar die hebben het verprutst. Wil je de kans laten lopen om ze te laten zien hoe zo’n onderzoek gedaan moet worden?’

‘Nee, dat laat ik me niet ontnemen. Verhoor jij de portier of zal ik dat doen?’